

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/19/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123206562
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8123206562.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobcu: LONLER, s.r.o., so sídlom Nezábudova 31, 083 01 Sabinov, IČO: 36 454 729, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. C., XXX XX C., právne zastúpeného: JUDr. Viera Straková, advokátka so sídlom Námestie legionárov č. 5, 080 01 Prešov, o zaplatenie 1 202,01 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 8Csp/73/2023-42 z 09.11.2023 v znení opravného uznesenia č. k. 8Csp/73/2023-71 z 15.04.2024 takto

rozhodol:

- Potvrdzuje rozsudok v znení opravného uznesenia.
- Žalovanému voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

odôvodnenie:

- Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:
„I. Žalobu z a m i e t a.
II. Žalobca je p o v i n n ý nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.“
- Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1 202,01 eur s príslušenstvom, založenej na tom skutkovom základe, že žalovaný užíva nebytový priestor o výmere 101 m² vo vlastníctve žalobcu bez akéhokoľvek právneho titulu, avšak žalobcom vyúčtované náklady za dodávku tepla a nájom za rok 2019 žalovaný neuhradil.
- Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na aplikácii § 451 ods. 1 a 2, § 458 ods. 1, § 100 ods. 1 a 107 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“).
- Skutkovo vo veci ustálil, že medzi stranami bolo nesporné, že žalovaný bez akéhokoľvek zmluvného vzťahu užíva nebytový priestor č. XXX, ktorý je vo vlastníctve žalobcu, z dôvodu ktorého sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohacuje. Zároveň konštatoval, že žalobca je vlastníkom nebytového priestoru č. XXX nachádzajúceho sa na prízemí obytného domu so súpisným č. XXX, postavenom na parcele č. XXX/X vo vchode č. 31, ďalej že Bytovým družstvom Prešov, Bajkalská 30, 080 01 Prešov, IČO: 00 173 665 boli dňa 11.05.2020 žalobcovi vyúčtované mesačné zálohové platby a úhrady spojené s užívaním bytu o výmere 101 m² za rok 2019 s preplatkom vo výške 118,43 eur, že žalobca faktúrou č. 20207507 vyhotovenou dňa 03.07.2020 a splatnou dňa 13.07.2020 žalovanému vyúčtoval náklady za

nájom a dodávku tepla, teplej úžitkovej vody, vodné a stočné za rok 2019 vo výške 1 202,01 eur a že listom z 08.02.2021 žalobca vyzval žalovaného k úhrade tejto sumy v náhradnom termíne do 16.02.2021.

5. Právne konštatoval, že aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa rovnako ako iné majetkové práva premlčuje, pričom pri bezdôvodnom obohatení musí súd v zmysle ust. § 107 ods. 1 a 2 OZ prihliadať tak na uplynutie subjektívnej premlčacej doby (dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil), ako aj na uplynutie objektívnej premlčacej doby (tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, desať rokov, a to odo dňa, v ktorom k bezdôvodnému obohateniu došlo). Subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej premlčacej doby, pričom obidve premlčacie doby sú rovnocenné a na premlčanie práva stačí uplynutie ktorejkoľvek z nich. Správca bytového domu - Bytové družstvo Prešov vyúčtoval vlastníčkovi - žalobcovi náklady za užívanie predmetného priestoru za rok 2019 dňa 11.05.2020, pričom o výške bezdôvodného obohatenia na strane žalobcu sa tento dozvedel jeho doručením žalobcovi. Mal za to, že počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby by bolo v danom prípade možné počítat' od dátumu vystavenia faktúry zo strany žalobcu, t.j. od 03.07.2020, pričom dátum splatnosti stanovený žalobcom vo faktúre nepovažoval za relevantný, nakoľko medzi stranami konania neexistovala platne uzavretá nájomná zmluva. Vzhľadom na to, že žaloba bola podaná na súde až dňa 10.07.2023, t.j. po viac ako troch rokoch, došlo k márnemu uplynutiu premlčacej doby nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, z dôvodu ktorého bola žaloba podaná súdom prvej inštancie zamietnutá.

6. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, majúc za tom, že v konaní bol plne procesne úspešný žalovaný, voči ktorému bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá.

7. Proti napadnutému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote a v celom rozsahu odvolanie žalobca, a to z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP. Namietal v ňom, že súd prvej inštancie vôbec neposudzoval vec vo vzťahu k dobromyseľnosti žalovaného pri uplatnení námietky premlčania a to i za situácie, že súd skonštatoval dlhodobu trvajúcu protiprávnosť konania žalovaného. Pokiaľ ide o rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania požadoval vo veci aplikovať § 257 ods. 1 CSP, t.j. úspešnej sporovej strane náhradu trov konania z výnimočných dôvodov nepriznať. Súd prvej inštancie mal najmä s ohľadom na obsah súdneho spisu a charakter predmetného sporu vec pred rozhodnutím podrobiť preskúmaniu z hľadiska existencie okolností hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by súd úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

8. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu podaného žalobcom argumentoval, že v prípade premlčania nároku a vznesenia námietky premlčania povinným, súd nemôže právo priznať, s tým že iné okolnosti veci už neskúma. Pripustil možnosť polemiky o dobromyseľnosti žalobcu nie však žalovaného, ktorý je 75 ročným chorým dôchodcom bývajúcim v byte len vďaka rozsudku Krajského súdu v Prešove. Vo vzťahu k napadnutému výroku o náhrade trov konania mal za to, že v súdnej veci nie je splnená podmienka výnimočných okolností a dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by žalobca nemal hradit' trovy konania žalovaného, k čomu poukázal na skutočnosť, že žalovaný je slabšou sporovou stranou, z dôvodu ktorého je argumentácia žalobcu v tomto smere absurdná a v rozpore s dobrými mravmi. Poukázal tiež na to, že žalobca ani v odvolaní neuvádza v čom majú tieto dôvody hodné osobitného zreteľa spočívať, pričom žiadne takéto okolnosti prípadu ani nepreukazuje (napr. nepredkladá účtovníctvo ani iné obchodné listiny, ktoré by preukazovali jeho hospodársky výsledok) a ani v konaní pred súdom prvej inštancie takýmito dôvodmi riadne neargumentoval.

9. V odvolacej replike z 19.01.2024 k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobca uviedol, že priestory užívané žalovaným sú vo vlastníctve žalobcu od roku 2000, odkedy pretrváva spor so žalovaným o úhradu poplatkov za ich užívanie. Poukázal na to, že žalovaný neplní svoju povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie dobrovoľne, a to napriek viacerým s predchádzajúcim právoplatným rozhodnutiam súdov, ktoré svedčia o vedomosti žalovaného o vzniku tohto dlhu. Súčasne mal za to, že neexistuje žiadna právna norma, ktorá by osobe vo veku 75 rokov umožňovala neplniť si svoje základné povinnosti, k čomu poukázal na rozsudok neoznačeného súdu sp. zn. 33T/114/10-367, ktorým mal byť žalovaný uznaný vinným z prečinu poškodzovania veriteľa. Žalobca je obchodnou spoločnosťou s cieľom vytvárania zisku a správy majetku, k čomu patrí aj starostlivosť o vymáhanie pohľadávok.

10. Žalovaný v odvolacej duplike z 03.02.2024 zvýraznil, že pre kapitálovú spoločnosť akou je aj žalobca nemôže znamenať náhrada trov konania v tomto spore neprekonateľnú prekážku, z dôvodu čoho zotrval na názore o nesplnení podmienok pre použitie moderačného práva súdu vyplývajúceho z § 257 CSP a to opätovne aj s poukazom na nepredloženie žiadnych dôkazov a tvrdení konkrétnych výnimočných okolností, resp. dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré nebolo spravodlivé žalovanému tento nárok priznať.

11. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z § 34 CSP, po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že napadnutý rozsudok nebol oprávnený preskúmať z iných dôvodov, než tých, ktoré boli výslovne uvedené. Výnimkou by mohli byť len vady konania týkajúce sa procesných podmienok, aj keď v odvolacích dôvodoch neboli uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd v zákonom stanovenej lehote uverejnil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP).

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha jej prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov nastal u rozhodnutia súdu prvej inštancie suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

14. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil odvolateľovi uskutočnenie procesných práv v takej miere, že nimi došlo k porušeniu práva odvolateľa na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu, avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

15. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP, t. j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci odvolací súd uvádza, že tento dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovanie manuďukačnej povinnosti súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím), pričom jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, nie zmätočnosť súdneho rozhodnutia.

16. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (t. j. nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej

zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/23/2021 z 29.09.2021). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

17. Súd prvej inštancie zistil v danej veci skutkový stav v dostatočnom rozsahu a zo zistených skutočností prijal správne právne závery. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, poukazuje na jeho vecne správne dôvody, ktoré sú uvedené v jeho písomnom vyhotovení a s týmito sa v celom rozsahu stotožňuje. Z uvedených dôvodov odvolací súd preberá skutkový stav ustálený vo veci súdom prvej inštancie, ako aj jeho právne závery. Na zdôraznenie vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza odvolací súd nasledovné.

18. Z výsledkov vykonaného dokazovania aj podľa odvolacieho súdu vyplýva, že žalovaný v roku 2019 užíval na účely bývania priestory, ktoré sú vo vlastníctve žalobcu bez právneho dôvodu, keďže so žalobcom nemal uzavretú žiadnu nájomnú zmluvu. K vyúčtovaniu nákladov za využívanie predmetného priestoru správcom bytového domu došlo 11.05.2020, čo bolo nepochybne preukázané vyúčtovaním z označeného dňa predloženým spolu so žalobou. Následne z vyúčtovania vystaveného žalobcom vo vzťahu ku žalovanému za priestor označený č. 101 z 03.07.2020 vyplýva žalobcom zistený nedoplatok vo výške žalovanej sumy. Uvedené skutkové zistenia žalobca vo svojom odvolaní nespochybňuje, tieto súčasne vyplývajú z obsahu súdneho spisu a boli takto konštatované aj súdom prvej inštancie. Odvolací súd súčasne súhlasí s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobca uplatnil svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia po uplynutí premĺčacej doby vyplývajúcej z § 107 ods. 1 a 2 OZ.

19. Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premĺči za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premĺči za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za desať rokov odo dňa keď k nemu došlo.

20. Pokiaľ ide o subjektívnu premĺčaciu dobu, tak táto začína plynúť odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie, vedomosť o konkrétnej výške bezdôvodného obohatenia žalovaného žalobca nadobudol dňom doručenia vyúčtovania mesačných zálohových platieb správcom bytového domu z 11.05.2020, pričom nepochybne išlo o skorší deň, než je dátum 03.07.2020, kedy žalobca vyúčtoval nájom a náklady za teplo, TUV a VaS priamo žalovanému. Žalobcovi bola rovnako od počiatku známa aj skutočnosť, že v súvislosti s užívaním priestoru č. 101 v jeho nehnuteľnosti sa bezdôvodne obohatil žalovaný. V konaní síce nebol tvrdený ani preukázaný konkrétny dátum doručenia vyúčtovania správcu žalobcovi, avšak bez ohľadu na to, z dátumu vyhotovenia vyúčtovania žalobcu žalovanému (03.07.2020) je možné vzhľadom na fakt, že žaloba bola súdu doručená 10.07.2023 dovodiť, že žalobca podal žalobu na súde bezpochyby po dni, ktorým mu uplynula dvojročná subjektívna premĺčacia doba na súdne uplatnenie jeho nároku z bezdôvodného obohatenia. Dĺžka subjektívnej premĺčacej lehoty je rovnaká bez ohľadu na to, či k vzniku bezdôvodného obohatenia dochádza úmyselne alebo z nedbanlivosti. Preto je záver súdu prvej inštancie o premĺčaní žalobou uplatneného nároku vecne správny.

21. K odvolacej námietke žalobcu o nedostatku dobromyseľnosti žalovaného pri uplatnení námietky premĺčania vzhľadom na dlhodobu trvajúcu protiprávnosť konania žalovaného (užívanie priestoru č. XXX bez právneho dôvodu) odvolací súd uvádza, že k vylúčeniu priznania účinkov vznesenej námietky premĺčania by mohlo dôjsť iba v prípade preukázania priameho úmyslu účastníka právneho vzťahu poškodiť druhého účastníka, pričom uvedené je potrebné vyvodzovať z okolností, za ktorých bola námietka premĺčania uplatnená a nie z okolností a dôvodov, z ktorých je odvodzovaný vznik

uplatňovaného nároku. Okrem toho, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej istoty, akým je neumožnenie práva uplatniť námietku premlčania, tieto okolnosti musia byť naplnené vo výnimočnej intenzite.

22. K súladu námietky premlčania s dobrými mravmi odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. 5Cdo/265/2009, 7Cdo/226/2016, 7Cdo/507/2014, 1Cdo/85/2017, 2Cdo/249/2014, 3Cdo/137/2017, 7Cdo/191/2019, 7Cdo/242/2022 a iné. V tomto smere napr. z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/41/2012 (ZSP 1/2015) vyplýva nasledovné: Dobrým mravom zásadne neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, lebo inštitút premlčania je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa zo zákona premlčuje. Ak žalobca nevhodnou voľbou prostriedku ochrany svojich práv z objektívneho hľadiska vlastným zavinením vytvoril podmienky pre neskoršie úspešné vznesenie námietky premlčania práva žalovaným, uplatnenie námietky premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 OZ. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/441/2013 z 31.03.2016 vyplýva zase tento záver: Uplatnenie námietky premlčania sa prieči dobrým mravom v tých výnimočných prípadoch, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil. Ustanovenie § 3 ods. 1 OZ je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Postup podľa uvedeného ustanovenia má miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných prípadoch, a to vtedy, ak vznesenie námietky premlčania nesie znaky zneužitia tohto práva. Výrazom zneužitia práva v neprospech toho účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by nepriznanie jeho nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, (prípadne, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov), či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. Preto pre odopretie účinkov vznesenej námietky premlčania z dôvodu ich rozporov s dobrými mravmi sú rozhodujúce individuálne okolnosti, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená. A napokon k žalobcom vznesenej odvolacej námietke týkajúcej sa nesúladu námietky premlčania s dobrými mravmi odvolací súd poukazuje aj na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 176/2011, týkajúci sa nároku plynúceho z bezdôvodného obohatenia, podľa ktorého samotná dôvodnosť vznesenej námietky premlčania rozpor s dobrými mravmi nezakladá. Aplikácia tohto inštitútu by mala byť len výnimočná a nemala by zhojovať neznalosť zákona - t.j. neznalosť plynutia premlčacích dôb. V tomto smere je potrebné poukázať aj na jednu zo základných zásad súkromného práva - *vigilantibus iura scripta sunt* - právo patrí bdelym. Preto je potrebné pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi skúmať, či strana konania, ktorá sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi v súlade s § 3 ods. 1 OZ, postupovala s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou *vigilantibus iura*, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich.

23. V danom prípade žiadne výnimočné okolnosti konkrétneho prípadu, pre ktoré by bol dôvodný prielom do právnej istoty žalovaného, spoliehajúceho sa na objektívne platné právo, ktoré každému účastníkovi právneho vzťahu umožňuje voči uplatneným nárokom na plnenie majetkového charakteru po uplynutí zákonom určenej doby vzniesť námietku premlčania, neboli žalobcom tvrdené, ani primerane odôvodnené. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje tiež na skutočnosť, že k vzneseniu námietky premlčania žalovaný pristúpil hneď vo svojom vyjadrení k žalobe z 13.8.2023. Vzhľadom na uvedené je potrebné považovať túto odvoláciu námietku žalobcu za nedôvodnú.

24. K druhej odvolacej námietke žalobcu, týkajúcej sa rozhodnutia o náhrade trov konania, pri ktorom súd prvej inštancie neaplikoval § 257 CSP odvolací súd konštatuje, že uvedené síce je pravda, avšak súčasne je nutné konštatovať, že žalobca v priebehu konania netvrdil a z prednesu jeho zástupcu na pojednávaní dňa 9.11.2023 ani nevyplýva, že by tento nárok žiadal podľa označeného ustanovenia posudzovať. V konaní pred súdom prvej inštancie, rovnako ako v odvolacom konaní, žalobca takéto dôvody ani neopísal, resp. pokiaľ by tieto mali spočívať len v skutočnosti, že žalovaný bez právneho dôvodu obýva nehnuteľnosť žalobcu, uvedené už *prima facie* nemôže takýto dôvod založiť, nakoľko

rozhodnutie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania inak úspešnej sporovej strany možno založiť len na výnimočných dôvodoch, vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, keď tieto dôvody sú dané charakterom konania alebo charakterom procesnej situácie. Súdna prax sa tiež zhoduje v závere, že označené ustanovenie neslúži na zmierňovanie ani na odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami. Podľa názoru odvolacieho súdu odvolateľom vyššie uvádzaný dôvod takýmto dôvodom nepochybne nie je. Preto aj túto odvolaciu námietku žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

25. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd dospel k záveru o nenaplnení žalobcom v odvolaní uplatnených odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d), a h) CSP, z dôvodu ktorého v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a II. v znení opravného uznesenia ako vecne správny potvrdil.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP, v zmysle ktorých odvolací súd priznal v odvolacom konaní úspešnému žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pretože tento bol v odvolacom konaní právne zastúpený, v súvislosti s čím mu vznikli aj konkrétne trovy konania. Žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by nebolo dôvodné žalobcovi priznať náhradu odvolacích trov neboli v okolnostiach prípadu, aj s ohľadom na zistenia opísané v predchádzajúcom bode tohto rozhodnutia, vzhliadnuté.

27. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady všetkých priznaných trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Toto rozhodnutie bolo senátom odvolacieho súdu prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 CSPv dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).